Sevgiyi Doğru Anlamak

Dallas Willard
Amerikalı Hristiyan Danışmanlar Derneği konferansında sunulan bir makale, 15 Eylül 2007.
Konferansın Ana Konusu: Daha Büyük Sevgi Yok

Sevgiyi överiz, onun peşinden koşar ve hayalini kurarız; insanlığın tüm dertlerinin çaresi olarak onu görürüz. Sevgiyi yücelten şarkılar ve şiirler söyleriz, hatta "Daha Büyük Sevgi Yok" temalı konferanslar düzenleriz. Belki de sevgiyi, ömrümüze o beklediğimiz heyecanı ve anlamı katabilecek ya da insan sınırlarını aşmamızı sağlayacak tek güç olarak görürüz. Ancak günlük hayatın o tozlu, yıpratıcı koşuşturmacası başladığında sevgi gerçekte pek iş görmez. Belki de sevgi, çevremizde bu kadar abartılması nedeniyle, çoğu insan için büyük bir hayal kırıklığı ve gerçekten güvenilemeyecek bir şey halini alır. Sevgiye pek güvenmeyiz ve "işe yaramaz" gibi göründüğü an ondan derhal uzaklaşırız. Durumumuz ne olursa olsun, sevginin yerine koyabileceğimiz "pratik alternatiflerimiz" her zaman aklımızın bir köşesine vardır. Bu durum sadece sıradan insanlar için değil, kendini Hristiyan olarak tarif eden kişiler ve Hristiyan gruplar için de geçerlidir. İsa'nın "Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin" (Yuhanna 13:34) buyruğunu pratikte kendine yön olarak belirlemiş bir kilise veya kilise dışı hizmet ekibine rastlamak neredeyse imkansızdır. Bu buyruğun onların öncelikli ve açık hedefi olduğunu düşünürsünüz ancak genellikle durum tam tersidir.

Dini öğretilerin sevgiyle ne kadar az bağlantılı olduğu gerçekten hayret vericidir. Çeşitli kuruluşların inanç beyanlarını sık sık inceliyorum. **İçinde sevgiye dair neredeyse tek bir kelime bile geçmiyor.** Sanki sevginin doğru öğretilerle ya da doktrinlerle işin özünde hiçbir ilgisi yokmuş gibi bir hava var. Ayrıca, Hristiyanlık inancına sahip olduğunu söyleyen kişilerin, hatta sadık kilise üyelerinin bile, **gerçekten sevgi dolu bireylere dönüşmesi için pratikte neredeyse hiçbir somut adım atılmaması** da dikkat çekici. "Sevginin ardınca koşmak" adına etkili bir çaba göstermiyoruz (I Korintliler 14:1; krş. I Timoteos 1:5). Sonunda biz de, içinde bulunduğumuz toplum da sürekli şu manzara ile karşı karşıya kalıyor: Hristiyan olduğunu iddia eden ama en hafif ifadeyle birbirini sevmeyen, hatta etrafındaki insanlardan açıkça nefret eden, onları hor gören ya da onlara karşı tamamen umursamaz davranın insanlar. İçinde bu tarz sevgisiz yaklaşımların, iç çekişmelerin barınmadığı bir yerel topluluk ya da mezhep grubu bulmak neredeyse imkansız. (Perde arkasında dönen o sayısız güç savaşlarından muhakkak haberiniz vardır.)

Tüm bu tablo, inancımızın ve pratiğimizin Kutsal Kitap'a dayanan temelleriyle olduğu kadar Mesih'in Yolu'nda yürümüş birçok "Büyük Önderin" hayatı ve tanıklıklarıyla çarpıcı bir tezat oluşturmaktadır. Tüm bu Büyük Önderler üstün sevgi abidesi kişiler olarak bilinmese de birçoğunun sevgisi kusursuzdur ve hepsi sevgiyi, yaşamının en yüce kılavuzu olarak el üstünde

© 2007, Dallas Willard
Willard Family Trust'ın izniyle kullanılmıştır.

tutmuştur. (Hristiyan yetkinliğini tamamen sevgi üzerine kuran Aziz Francis, Eckhart, William Law ve John Wesley gibi yazarları inceleyebilirsiniz.) Yeni Antlaşma'yı kaleme alan kişiler, şüphesiz, *agape* sevgisinin vazgeçilmez merkezi konumunu açıkça ortaya koymuştur. Elçi Yuhanna sevgi elçisi olarak bilinir ve birçok haklı nedenden ötürü böyle adlandırılması uygundur. Katıldığımız bu konferansın ana metni olarak belirlenen ayetler de onun kaleminden çıkmıştır (I Yuhanna 4:7-11). Fakat İsa'nın ve Yeni Antlaşma'nın işaret ettiği sevgiyi anlamamıza gerçekten yardımcı olan kişi Pavlus'tur. Sevgi hakkında çok fazla kafa karışıklığı olduğunu söylemeye gerek bile yok; Pavlus'un bu konuda söyledikleri ve bizzat yaşam pratiği, *agape* sevgisini — ve bu sevginin gölgesinde kalan Grekçe'deki ve öteki dillerdeki diğer tüm "sevgi türlerini" — doğru bir şekilde kavramamıza yardımcı olabilir.

Yeni Antlaşma dünyası ve dönemi üzerine önemli bir bilgin olan Sir William Ramsey, "Yunan felsefesi Aristoteles'ten bu yana ilk kez Pavlus'la birlikte gerçek bir ilerleme kaydetti" yorumunu yapmıştır. Pavlus'un böyle bir grup bağlamında ve böyle bir çerçevede anılması kulağımıza tuhaf gelebilir. Ancak onu bu açıdan değerlendirdiğimizde, öğretileri ve liderliğiyle Batı Medeniyeti'nin temellerini atan kişinin neden ve nasıl o olduğunu anlayabiliriz. En azından bazı zamanlar – İsa'nın kendisi bir yana – Pavlus'un da ruhsal büyüklüğü kadar entelektüel bir dev olduğunu idrak etmemiz gerekir. O ve İsa, insan benliği, insan benliğinin faaliyetleri ve süreçleri konusunda en az Sigmund Freud, Carl Rogers, B. F. Skinner ya da en sevdiğiniz psikolog kimse onun kadar keskin bir zekaya ve derin bir bilgi birikimine sahiptiler. Onları tarafsız bir gözle okuyup derinlemesine karşılaştırdığınızda siz de göreceksiniz. Pavlus ve İsa, insanı ve insanın davranış süreçlerini derinlemesine analiz ederler bu yüzden onları, başka ne söylenirse söylensin, dikkatli ve analitik düşünürler olarak okumamız gerekir. İnsanlığın temel durumu hakkında söylediklerini değerlendirirken bunu akılda tutmamız gerekir. Örneğin, İsa'nın "en büyük buyruğu" sevgiyi temel alarak ifade etmesi (Markos 12:29-31) ve Pavlus'un, ruhsal olgunlaşma sürecinde hayatı ayakta tutan ve bütünü tamamlayan yegâne şeyin sevgi olduğuna dair sayısız ifadesi tam olarak bu düşünceyi yansıtır.

Pavlus'un ifadeleri arasında şunlar yer alır:

I Timoteos 1:5 — "Bu buyruğun amacı, pak yürekten, temiz vicdandan, içten imandan doğan sevgiyi uyandırmaktır." Kendisini dinleyenlerde uyandırmak istediği şey sevgidir.

Romalılar 13:10-9 — "...Bu nedenle sevmek Kutsal Yasa'yı yerine getirmektir... ve bundan başka ne buyruk varsa, şu sözde özetlenmiştir: 'Komşunu kendin gibi seveceksin'" (krş. Galatyalılar 5:14). Pavlus, ahlak yasasına uymayı tam bu şekilde konumlandırmıştı: ulaşılması gereken bir hedef olarak değil, sevginin bir yan ürünü veya sevginin doğal sonucu olarak. Ve elbette,

© 2007, Dallas Willard
Willard Family Trust'ın izniyle kullanılmıştır.

I Korintliler 12:31-14:1 — özellikle de, “Sevgi sabırlıdır, sevgi şefkatlidir. Sevgi kıskanmaz, övünmez, böbürlenmez. Sevgi kaba davranmaz, kendi çıkarını aramaz, kolay kolay öfkelenmez, kötülüğün hesabını tutmaz. Sevgi haksızlığa sevinmez, gerçek olanla sevinir. Sevgi her şeye katlanır, her şeye inanır, her şeyi umut eder, her şeye dayanır. Sevgi asla son bulmaz.”

Pavlus'un ve İsa'nın bu ve benzer ifadelerinden çıkarmamız gereken sonuç şudur: onların bahsettiği sevgi (tam tanımı ne olursa olsun), tüm benliğin belli ön koşullarından doğan, tüm benliğin iyi ve doğru olana yönelmesini içeren ve bireyin içine yerleştiğinde iyilik adına şaşırtıcı, doğaüstü bir güce sahip bir cevherdir (krş. Koloseliler 1:9-12).

Sevgiyle ilgili bu ilkeleri aklımızda tutarak, şimdi sevgiyi Pavlus'un çizdiği çerçeve kavramında açıklamaya çalışalım. Yani, ***agape* sevgisinin ne olduğunu** olabildiğince yalın bir şekilde ifade etmeye çalışalım. Eğer bunu kayda değer bir ölçüde başarabilirsek, örneğin Pavlus'un Koloseliler'e verdiği "ruhsal biçimlenme" talimatlarını, "Bunların hepsinin üzerine yetkin birliğin bağı olan sevgiyi giyinin" (3:14) demesini anlayacağız ya da Petrus ruhsal büyüme sürecine (II Petrus 1:4-7) “kardeşseverlik sevgisinin” devamında *agape* sevgisini eklememizi söylemesiyle, bizden neyi yapmamız istendiğini çok daha iyi kavrayacağız. Dikkat edin, bu bizim yapmamız gereken bir şeydir.

Elbette, hayatın o “çok yönlü harikası” olan sevgiyi tam olarak kavramaya yönelik pek çok girişim söz konusu olmuştur. Thomas Oord, *Science of Love (Sevginin Bilimi)* adlı eserinde ve diğer çalışmalarında, sevgiyi, ***genel esenlik halini yukarı taşımak amacıyla insanlara (ve Tanrı'ya) empatiyle yanıt vererek bilinçli bir niyetle eyleme geçmek*** olarak tanımlamakta ya da betimlemektedir. Bu tanımın, *agape* sevgisini ifade etmeye yönelik en iyi çabalardan biri olduğuna inanıyorum. En önemlisi ise bu tanım, sevgiyi geçici arzulardan ayırır ve onu doğrudan iradenin merkezine yerleştirir; böylece arzu ve duyguları işin odağı haline getirmeden, arzu ve duygulara sevgide uygun bir rol oynamak üzere yer bırakır. Yine de bana öyle geliyor ki, bu tanım sevgiyi insanın varoluşsal yapısı içinde yanlış bir yere yerleştiriyor ve sonuç olarak Pavlus'tan aldığımız üç rehber ilkenin hakkını tam teslim edemiyor. Pavlus'un ve Yeni Antlaşma'nın sunduğu şekliyle sevgi, bir eylem değildir — hatta arkasında ne kadar iyi bir niyet olursa olsun sadece bir davranıştan ibaret de değildir — bu sevgi eylemin *kaynağı* olan şeydir. Bu sevgi, belli nitelikteki eylemlerin içinden fışkırdığı köklü bir ruh halidir. Bahsettiğimiz üç rehber ilkenin nasıl doğru olabileceğini ve neden doğru olması gerektiğini açıklayan bir durumdur.

Bunun yerine, sevginin tanımını şöyle yapalım: **sevgi kendi etki alanı içerisindeki her türlü insani iyiliği yukarı taşımaya odaklanmış, ete kemiğe bürünmüş ve sosyal ilişkilerle örülmüş bütünsel bir varoluş durumudur**. O halde, bu durum ya bir eğilim ya da bir karakter (Aristoteles terminolojisinde ikinci düzey bir potansiyel ya da güç) halidir: belirli koşullar altında belirli bir

© 2007, Dallas Willard
Willard Family Trust’ın izniyle kullanılmıştır.

şekilde hareket etmeye hazır olma durumudur. Bir eylem değildir ya da bir duygu veya bir his, hatta — her ne kadar belli türdeki niyetlere ve eylemlere kaynaklık etse, bazı "hislere" eşlik edip bazılarına karşı direnç gösterse de — bir "niyet" de değildir. İsa'nın, Pavlus'un ve Yeni Antlaşma'nın sevgi hakkındaki öğretilerini hakkıyla anlamamızı sağlayan, işte *agape* sevgisini insan benliğinin genel bir eğilimi olarak ele alan bu anlayıştır ve ancak bu bakış açısı gündelik yaşamda kendimize somut bir hedef olarak koyabileceğimiz ve adım adım uygulayabileceğimiz tutarlı bir zemin sunar.

Böyle bir sevgi bütünseldir; bu ya da şu kişi için ya da şey için açıp kapatabileceğiniz bir şey değildir. Yönelimi, yaşamın bütününe doğrudur. Nerede bulunursa bulunsun iyiliğe odaklanır ve iyiliği eylemle destekler. Sevgi, iyilikten, doğruluktan ve güzellikten beslenir. Bu yüzden zindandaki Pavlus, Filipili dostlarına şöyle yazar: "Sonuç olarak, kardeşlerim, gerçek, saygıdeğer, doğru, pak, sevimli, hayranlık uyandıran, erdemli ve övülmeye değer ne varsa, onu düşünün" (4:8). Hiç kuşkusuz Pavlus hapishanedeki zamanını tam da böyle geçirdi. İşte, "Ben her durumda eldekiyle yetinmeyi öğrendim" ve "Beni güçlendirenin aracılığıyla her şeyi yapabilirim" (11. ve 13. ayetler) diyebilmesinin sırrı buradaydı.

Pavlus, "Şu şu kişiyi sevemiyorum" deyip sevmekten vazgeçenlerin düştüğü hatanın farkındaydı. Pavlus, onların yanlış düzlemde işlediklerini biliyordu. Bir kişiyi sevmeye çalışmamalılar, **bir kişiyi sevecek türde bir insan olmaya** çalışmalıydılar. Ancak bu şekilde, sevgi ideali gerçek bir olasılık ve uygulama haline gelebilir. Sevgi altında amacımız, şu ya da bu kişiye yönelik sevgi dolu olmak veya şu ya da bu tür bir durumda sevgi dolu olmak değildir, ne olursa olsun, hayatın genel bir özelliği olarak sevgiye sahip bir karakter olmaktır. Karşılaştığımız "durumlar" işte bu genel karakter sayesinde göğüslenir. Düşmanımın yanına gittiğimde içimde ona yönelik bir sevgi imal etmeye çalışmam, onun karşısına zaten sevgiyi kuşanmış bir insan olarak çıkarım. Sevgi, canımız istediğinde açabileceğimiz canımız istediğinde kapatabileceğimiz bir musluk değildir. Tanrı bile bana ya da size sadece sevgi beslemez, Tanrı sevginin *bizzat kendisidir*. O, iyi olan her şeyin gerisindeki yaratıcı iradedir. Bu, O'nun öz kimliğidir ve insanlardan hiç memnun olmadığı anlarda bile onları neden sevdiğini açıklayan tek şeydir. Pavlus bizi şu adımı atmaya yönlendirir: "Sevgili çocukları olarak Tanrı'yı örnek alın. Mesih bizi nasıl sevdiyse ve bizim için kendisini...kurban olarak nasıl Tanrı'ya sunduysa, siz de öylece sevgi yolunda yürüyün." (Efesliler 5:1-2) Bizler, Tanrı nasıl seviyorsa öyle sevmeye çağrıldık ve bunu yapma gücünü edindik.

Sevginin, iyiliğe yönelik bütünsel bir eğilim olduğu yönündeki bu anlayışı aklımızda tutarak, Pavlus'un şu sözlerine geri dönelim:

I Timoteos 1:5— Sevgi, "pak bir yürekten" doğar; yani duygusal tatmin veya kötülük yapma hayalleriyle meşgul olmayan bir insandan doğar. "Temiz vicdandan" doğar; yani iyiyi ve doğruyu

© 2007, Dallas Willard
Willard Family Trust'ın izniyle kullanılmıştır.

yapmama suçluluğunun yükü altında ezilmeyen bir vicdandan. Ve “samimi imandan” doğar, yani Tanrı'nın iyiliğine, bize olan ilgisine ve hiçbir şeyin bizi ayıramayacağı etkin sevgisine gerçek bir güvenden doğar (Romalılar 8:37-39, I Yuhanna 1:5). İşte bu yüzden, agape sevgisini doğrudan çaba harcayarak kazanamayız, agape sevgisinin doğduğu koşullara odaklanarak ve bunları hayatımıza yerleştirerek onu elde ederiz.

Romalılar 13:10 — Yasa, iyi ve doğru olana uygun eylemlere yöneliktir. Sevgi de iyi ve doğru olanı sağlamayı amaçlar, ama farklı bir yerden, eylemlerin doğduğu benliğin en derin noktasından yapar. Eylemlerin kökenine önem gösterirsek, eylemin kendisi zaten yoluna girer. (İsa'nın Matta 5:21-30'da ele aldığı cinayet ve zina örneklerine bakın.) Bu sayede, böylece "yapmak istemediğini" yapan, "yapmak istediğini" ise yapamayan çelişkili benlik yüzünden eylemlerimizde sürekli tökezlemez veya yenilgiye uğramayız. (Petrus'un Mesih'i üç kez inkârında veya Pavlus'un Romalılar 7'de anlattığı iç çatışmasında görüldüğü gibi.)

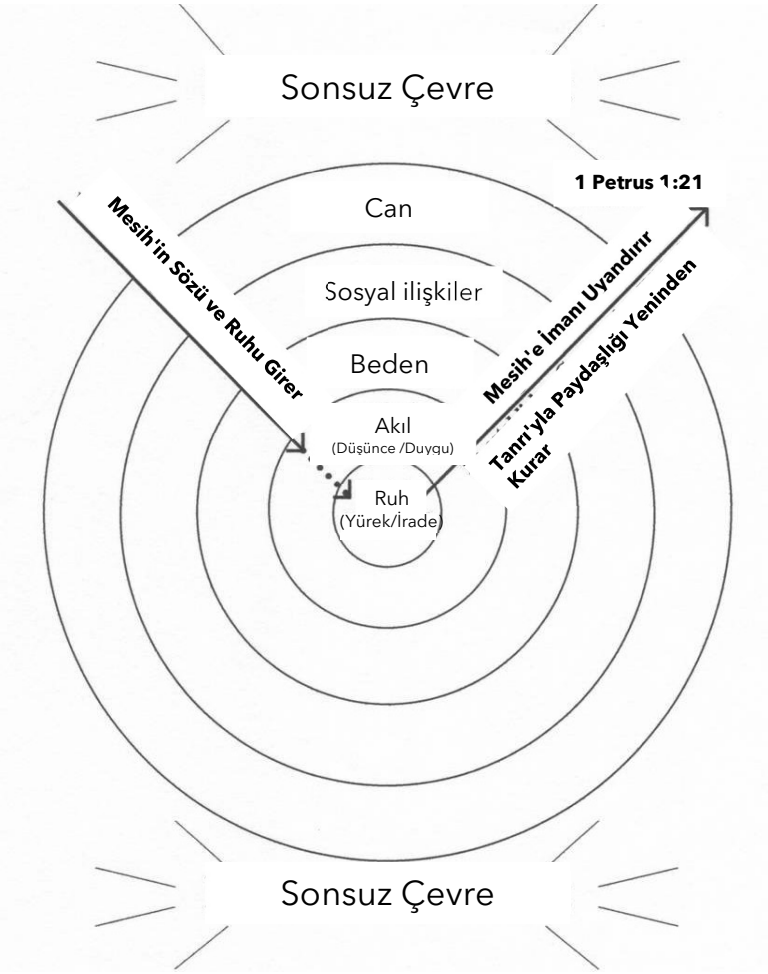
I Korintliler 13:4-8 — Sabır, şefkat, övünmeme vb. sevginin genel eğiliminden kaynaklanır; çünkü sevgi, Tanrı katında iyi ve doğru olanı hedefler, arzuların ve duyguların tatmini değildir; bunlar ancak sevginin genel yönelimi tarafından yönetildikleri ölçüde bir anlam taşır. Bu nedenle, bu pasajda Pavlus'un sabırlı, şefkatli, övünmeyen vb. *olmamız* gerektiğini söylemediğini, sevginin kendisinin sabırlı, şefkatli, övünmeyen vb. olduğunu anlamak önemlidir. Nitekim metin de tam olarak bunu söylüyor. Dolayısıyla biz “sevginin peşinden gideriz”, gerisi kendiliğinden gelir.

Agape sevgisinin arzu ya da haz olmadığını ne kadar sık söylesek azdır. Arzu ve duygular genellikle sevgiden farklı bir doğaya sahiptir ve bunu net bir şekilde anlamazsak, sevgiye girmeyi ve onu içimizde barındırmayı başaramayız. Arzu ve duygular, *seçim* değil, *dürtü* alanına girer. Bunlar kendi tatminleri peşinde koşarlar, daha iyi olanı ya da en iyi olanı amaçlamazlar. Seçim ise alternatifleri tartar ve en iyiyi arar. Ufku genişse, iyi ve doğru olanı bulacaktır. Eğer Tanrı'ya teslim olmuş, O'nun iradesiyle bütünleşmişse, en iyiyi yapabilecek konuma gelir. Zaten sevginin doğası budur. En iyiyi aramaktır. Tam da bu yüzden, insan düşmanına nefret duymayı çok isteyebileceği halde bundan vazgeçebilir, düşmanı da dahil olmak üzere herkes için iyi olanı arayabilir. Elbette bu, sadece pes edip düşmanın (veya dostun) istediğini yapmak ya da onların istediklerini yapmasına izin vermek anlamına gelmez. Bu, onlara yapılabilecek en kötü şey olabilir.

Öyleyse sevgi, insan kişiliğinin tüm temel katmanlarına kök salmış bir irade durumudur. Sevgi, yapmayı seçtiğiniz bir şey değil, olmayı seçtiğiniz bir şeydir. İrade, sizin bir şeyleri ve süreçleri başlatma yetinizdir. İrade, benliğin yürütme merkezidir: yürek ya da insan ruhu da diyebiliriz. Görevi benliğin tüm boyutlarını yönlendirmektir; ama bunu çoğunlukla doğrudan ve açık bir denetimle değil, Tanrı'yla *birlikte* dolaylı yollarla yapar. Bu temel boyutlar şunlardır: elbette irade, zihin (düşünceleri, hisleri, arzuları ve duyguları ile birlikte), beden, sosyal ilişkiler ve ruh. İsa,

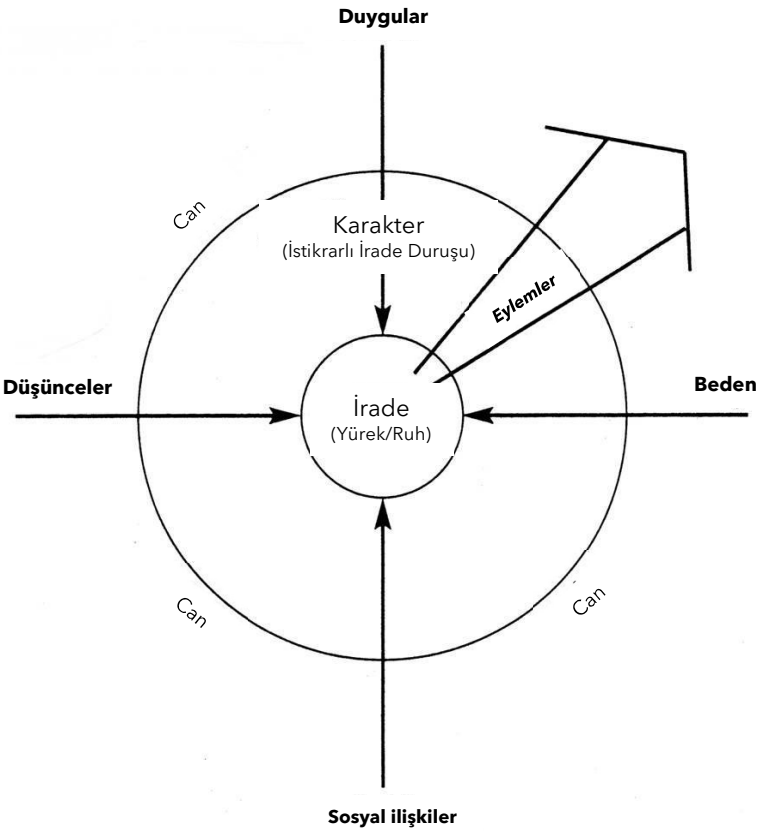
© 2007, Dallas Willard
Willard Family Trust’ın izniyle kullanılmıştır.

benliğin ve sevginin boyutlarını, Markos 12:29-31'de bu şekilde ortaya koyar. Aşağıdaki ilk şema, benliğin boyutlarını ve eylemin kaynaklarını önümüze koyar. (Şema, *Renovation of the Heart*, s.38'den alınmıştır.)

Öyleyse, Kutsal Yazıların söylediği şeyleri hayata geçirmek istiyorsak, insan benliğindeki eylem kaynaklarını değiştirmeliyiz. Örneğin, Petrus bize "her kötülüğü, hileyi, ikiyüzlülüğü, kıskançlığı ve bütün iftiraları üzerinizden sıyırıp atın" der. (I Petrus 2:1; krş. Koloseliler 3:8-9) Bunu başarmak için gereken sevgi durumunu biraz olsun kavradığımızda, kötülüğün ve benzerlerinin kaynağını benliğin çeşitli boyutlarında ararız ve çabalarımızı lütfun yardımıyla bu kaynakları değiştirmeye yoğunlaştırırız. (İkinci şema, *Renovation of the Heart*, s.40.)

© 2007, Dallas Willard
Willard Family Trust'ın izniyle kullanılmıştır.

Genellikle bu kaynaklar birden fazla boyutta bulunur. Yine de bir örnek vermek gerekirse, kötülük ya da başkasına zarar verme arzusu ve niyeti çoğu zaman ilgili kişi hakkındaki düşüncemizden doğar: o kişi hakkında zihnimizde taşıdığımız imgelerden, alışkanlık haline getirmiş olduğumuz çıkarımlarımızdan ve benzeri unsurlardan gelir. Belki de bu kişileri isteklerimizin önündeki sadece bir engel olarak ya da "insan" bile sayılmayacak değersiz bir varlık olarak görürüz. Belki de bu kişileri Tanrı'nın sevgisinin yöneldiği bir yer olarak ya da kendi çocuklarımız, torunlarımız veya sevdiğimiz diğer insanlar gibi içsel değeri olan varlıklar olarak görmeye yönelik adımlar atmamız gerekir. Bu ise dünyaya ve kendimize dair düşüncelerimizde bir değişim yapmamızı gerektirecektir. Onları tanımak, hayatlarının nasıl olduğunu görmek ya da onlara hizmet etmek, tüm bu değişime yardımcı olabilir. İşte bu noktada soru artık "o kişiyi sevecek miyiz, kötülük yapmaktan vazgeçecek miyiz" değildir; asıl soru şudur: düşünme biçimimizde bu değişiklikleri yapmaya istekli miyiz, Tanrı'nın bize bu konuda yardım etmesine izin vermeye istekli miyiz? (Aynı şekilde duygular, bedensel eğilimler, sosyal ilişkiler ve ruhsal durumlar için de geçerlidir.) İşte tam burada irade devreye girer. Ruhsal biçimlenmede aradığımız şey "irade gücünün" artması değildir, benliğin tüm boyutlarının değişip dönüşmesidir — bu dönüşüm, Tanrı'ya teslim olmuş bir iradenin doğru yönde kullanılmasıyla, O'nun rehberliğinde gerçekleşir.

© 2007, Dallas Willard
Willard Family Trust'ın izniyle kullanılmıştır.

Artık tüm bunları anladığımıza göre, yukarıda açıklanan sevgiye sahip kişiler olmak için ciddi bir çaba gösterebiliriz. Sevgi, korkutucu ve pratik olmayan bir ideal olmaktan çıkar ve her gün, her hafta ilerleme kaydedebileceğimiz bir şey haline gelir. Bunu doktrinimize (örneğin Soteriyoloji, Antropoloji ve Ekleziyoloji gibi standart teolojik başlıklar altında) entegre edebiliriz, yerel cemaatlerde ve ötesinde uygulamamızı bunun etrafında düzenleyebiliriz. Benliğin farklı katmanlarında gizlenen, sevginin önüne çıkan engelleri ortadan kaldırmak için adımlar atabiliriz. Bu engeller iradenin kendisinde bulunabilir, sevgiye direncin asıl kökü de budur: kendi istediğini yapmakta inatçı irade, başkalarını kontrol etme konusunda inatçı bir irade ve kendini yüceltme arzusuyla sertleşmiş bir irade. Böyle bir kişi, gözün ve bedenin arzularının yanı sıra yaşamın verdiği gurura tutsak olur (I Yuhanna 2:16). Böyle bir kişi, kesinlikle hayal kırıklığı ve öfkeyle dolu, kurnaz manipülasyon girişimleri ve ikiyüzlülükle örülü bir hayata doğru ilerlemektedir. Böyle bir hayattan kurtulmak için, kendi iradesini yönetici ilke olmaktan çıkarmaları, kendi bildiğini okumadaki o inatçı kararlılığı bırakmaları gerekir. İnsan iradesini iyiye ve Tanrı'ya teslim etmeyi, yalnız kendisi için değil başkaları için de iyi olanı aramayı öğrenmelidir. Sevgi tam olarak bunu yapar. Böylece "benliğe ölmek" hakkındaki temel ruhsal öğretiye ulaşırız. İsa bize şöyle der: “Size doğrusunu söyleyeyim, buğday tanesi toprağa düşüp ölmedikçe yalnız kalır. Ama ölürse çok ürün verir.” (Yuhanna 12:24). Bunun gerçek anlamını psikolojik açıdan sağlıklı bir şekilde kavramak, sevgi denen bu bütünsel tutumu benimsemenin ilk şartıdır.

Kendi istediğini yapma arzusu, kişiliğin diğer boyutlarına yerleşir ve onun etkisi altındaki kişi için artık neredeyse “fark edilmez” bir hale gelir: duygusal tepkilerimizde, “kendiliğinden oluşan” bedensel tepkilerimizde ve üzerinde hiç düşünmeden tekrarladığımız sosyal davranış kalıplarında saklanır. Böylece benlik iradesi, bilinçli düşünce ve eylemin dışına taşar, kendini sanki olağan bir gerçekmiş gibi sunar. Bu da benlik iradesini nesneleştirir ve “dünya zaten böyle bir yer” der gibi sunar. İşte bu yüzden sevgi ve İsa'nın sevgiyle ilgili öğrettikleri “gerçekçi olmayan” hatta imkansız bir şey gibi gösterilir.

Sizi lanetleyenleri kutsamak, size kötü davrananlara dua etmek ve sizi incitenlere karşı savunmasız kalmak gibi İsa'nın basit bir uygulamasını ve emrini düşünün. (Luka 6:28-29) Bu buyruklar, yasacılık kapsamından çıkarıldığında ve sevgiyi yaşayan kişinin doğal hali kategorisine konulduğunda, insanların öğrenip uygulayabilecekleri ve “dünyanın” yöntemlerinden her açıdan hem kendileri hem başka insanlar için çok daha iyi olduğunu fark edebilecekleri uygulamalara dönüşür. Söz konusu kişilere bu uygulamaların tam olarak ne olduğunu — örneğin, sizi lanetleyenleri kutsamayı — ve bunların neden iyi olduğunu ve nasıl mümkün olduğunu öğretmek gerekecektir. Size lanet edildiğinde lanet etmek ve size tokat atıldığında sizin de tokat atmanız üzerine şekillenen bedensel alışkanlıklar ve sosyal kalıplar, ancak bunun tam tersi olan sevgi dolu tepkileri bilinçli biçimde tekrar tekrar uygulayarak, bu yeni tepki bir alışkanlık haline gelene dek yeniden biçimlendirilmelidir. Böyle alışkanlıkları yeniden biçimlendirme eğitimi için gerekli

© 2007, Dallas Willard
Willard Family Trust’ın izniyle kullanılmıştır.

koşulları oluşturmak ve titizlikle sürdürmek gerekir. O zaman reddedildiğimizde, istismar edildiğimizde veya kötü muamele gördüğümüzde, artık zihnimizin ve bedenimizin otomatik olarak "İşte lanetlenecek, dışlanacak ve zarar verilecek bir kişi" demeyeceği, "İşte kutsamaya ihtiyacı olan bir kişi" diye tepki vereceği bir noktaya gelebiliriz. Bu kişileri kutsamak, Tanrı'nın yardımıyla bilinçli olarak onların iyiliğini dilemektir. Böyle yapmanın ailelerde, toplumsal hayatta ve uluslararası ilişkilerde ne kadar büyük bir fark yaratacağını görmek için bir an durup düşünmeniz yeterlidir. Ancak bunu nasıl yapacağımızı öğrenmemiz gerekiyor.

Bu noktada, *agape* sevgisine sahip insanlar olmanın nasıl gerçekleştiğini anlamak için girilmesi gereken o karmaşık ayrıntılar dünyasının eşiğine geldik. Bu ayrıntılara burada daha fazla giremeyeceğiz ama umuyorum ki, temel fikri aktarabildim. Benim amacım, bu sevginin ne olduğunu doğru haliyle anladığınızda, bu sevgiyi yaşamak için pratik ve gerçekçi bir seçenek olarak yaşamaya başlayabilir, üstelik başkalarını da bu yolu gösterebilirsiniz. Sevgi artık sevgi dolu şeyler yapma adlı umutsuz bir çabaya dönüşmez: yani eğer sevgi sizde olsaydı ve siz de onun elinde olsaydınız, zaten kendiliğinden yapacağınız şeyleri zorla yapmaya çalışma halinden çıkar. Sevgi, Tanrı'nın bize olan sevgisine dayanır ve tüm kaygıları O'na bırakır, çünkü O bizi kayırır.

Bunun anlamı şudur, bugün yeryüzünde yaşayan İsa'nın ve Tanrı'nın halkı olarak biz, O'na gelen insanlara sevgi içinde nasıl yaşanacağını öğretebiliriz. Onları, daha önce kullandığımız ifadeyle, "etkisi dahilindeki insan yaşamının iyiliklerini desteklemeye hazır, somutlaşmış ve toplumsal bir benlik durumuna" kavuşturabiliriz. Böyle bir kişi, John Wesley'in şu öğüdüne olumlu yanıt verecektir: "Yapabildiğin her iyiliği, elinden gelen her yolla, elinden gelen her şekilde, yapabildiğin her yerde, mümkün olan her zamanda, elinden geldiği kadar çok insana yap." (Doğru anlaşılmazsa bu söz sadece büyük bir yorgunluk çıkarmaktan öteye gidemez.) Ancak Wesley'in bu sürekli iyilik yapma çağrısına uyan insanlar bu çağrının kölesi olmayacak ve ezilmeyecektir çünkü Tanrı'nın sevdiği insanlar olarak kendilerine de iyilik yaparlar. İsa'nın öğrencileri ancak belli bir süreçten geçirilerek dönüştürülebilir, bu dönüşüm, yürek, ruh, zihin ve güç gibi benliğin temel boyutlarının, adım adım Tanrı sevgisi doğrultusunda "yeniden" şekillendirilmesiyle inşa edilir. Komşunu sevmek bunun doğal sonucudur. İşte bu şekilde — kabın dışını değil, içini temizleyerek — onlara İsa'nın buyurduğu her şeyi yapmayı öğretiriz. Ama onlar bunu zorlayarak değil, zamanla bu davranışları doğallıkla ve kolaylıkla sergileyen bir insana dönüşerek başarırlar. Amacımız mükemmellik değildir, istikrarlı bir gelişmeyi hedefleriz. Mükemmellik şüphesiz biraz daha uzun sürecektir ve zaten bizim amacımız da bu değildir. Biz, Üçlü Birlik'te var olan mükemmellikten besleniriz.

Eğer yeryüzündeki Mesih'in halkı, Matta 28:18-20'de verilen Son Buyruk'u tam da bu şekilde yerine getirmeyi kendine amaç edinirse, sizler gibi Hristiyan Danışmanların en üst düzeydeki birikimi ve yöntemleri büyük önem taşıyacaktır çünkü sevgide büyümenin, her insanda, her

© 2007, Dallas Willard
Willard Family Trust'ın izniyle kullanılmıştır.

toplumda ve kültürde nasıl farklı biçimler aldığını çözmek gerçek bir ustalık ister. Kısacası, gerçek bir Hristiyan psikolojisi geliştirip ortaya çıkarmamız gerekiyor ve bunu hayata geçirmek için sayısız Hristiyan psikoloğa ihtiyacımız var. Bu insanların gerçek bir Hristiyan Eğitimi'ne entegre edilmeleri ve bu eğitimin "kilisede" yaptığımız her şeyin özü haline getirilmesi gerekiyor. O zaman, kendisinden daha büyük bir sevgi olmayan o sevginin güzelliğini ve gücünü gerçek hayatta göreceğiz. Gerçekten de bu sevgiden daha büyük bir sevgi yoktur ve bu sevginin içinde, insan hayatının tüm öteki "sevgi" biçimleri, birbirini yok etmeden kendi yerini bulur ve amacına hizmet eder.

© 2007, Dallas Willard
Willard Family Trust'ın izniyle kullanılmıştır.